

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 2. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_171-txt-shoot-idm688.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er endnu at mærke, at den Hjemve, hvorom før er talt, hos Somme er saa stærk, at de mangengang glemme Alt hvad som paa Jorden omringer dem; ikke det Udvortes allene, men endog det Indvortes lige indtil Tanker og Begæringer, og høre underlige Tidender fra Fædreznelandet, som de tit ei selv forstaa, men altid ere saa overvættede glade ved, at de med høi Røst maa kundgøre dem for Alle, som vil høre. Med denne Kundgørelse har det sig anderledes end med daglig Tale, thi de aandelige Ting vil udsiges med aandelige Ord, og den skaber sig et Tungemaal, som underlig griber og rører alle dem der ei ere aandelig døde. Gætte kan Hver, at jeg her monne tale om Skjalden og hans ubegribelige Henrykkelser; men det vilde jeg sige, at Han tykkes bedst forvaret mod den Hovmod, og det Afguderi som fører bort fra det Usynlige der er evigt. Han kan klarlig forestille sig, hvad det er, at de hellige Apostle ei skulde betænke sig paa deres Ord, men at det skulde gives dem i den samme Stund, fordi det ei var dem som talde, men Faderens Aand, som talde igiennem dem. Man skulde mene, at, i det han ærbødig bøiede sig for de hellige Guds Mænd, der vare langt mere udkaarede og hengivne Redskaber for Gud, maatte han dog falde paa sit Ansigt, høit forkynde Guddommens Pris og udbryde: ikke os Herre, ikke os, men dit Navn Ære! Det skulde Man end mene, at naar Skjalden med Kærlighed bandt sig til Noget paa Jord, maatte det 4være saa, at den Elskedes Beskuelse stedse mindede ham om Henrykkelsens Salighed og tabte sig derudi. Anderledes er det alligevel gaet baade fordem og nu; hver Skjald har selv forstyrret sin Henrykkelse, ved selv at ville betænke Noget, og netop det, hvorved han maatte blues, har gjort ham stolt og hovmodig. I det han saae det Store, Underfulde der taldes gennem ham, glemde han, at det var annammet, og brystede sig deraf, som om han af sig selv var dygtig til Saadant. Nogle have der været, som enddog de heri syndede, angrede deres Brøde, og kom saalunde igen Naadegaven til at brænde; men Andre forhærdede sig og udslukkede Aanden. Naar Saadannes Kærlighed nu faldt paa Noget, være sig Kvinde eller andre Ting, blev Kærligheden endnu et høiere Skillenum mellem dem og Gud; thi de forguede sig ei allene selv, men vilde og forgudes af Andre. En saadan vantro Skjald er det mest ugudelige Menneske, og det vil mærkes paa al hans Idræt, at grændseløs Hovmod, som det sømmer sig en selvgjort Gud, er blevet hans Livsrod. Jo mere han selv vil henrykke sig, desto mere svag og forstyrret vorder hans Henrykkelse, og tilsidst bliver den ei andet, end en stærkere Erindring af de himmelske Toner, shan fordem hørde. Tungemaalet som han engang vænnedes til, kan han ikke glemme, men nye Tidender har han ikke at føre; og ynkeligt er det da, at høre ham i de fagre Ord og de søde Toner med Bram at forkynde hvad det udvortes Øie kan see, og den lave Sands føle. Af saadanne fostrede Hedenold mange i Norden, og den hele Skjaldeflok fra Harald Haarfagers til Hakon hin gamles Dage er at ligne ved en saadan Skjald som fordem har været henrykt. Tvende af Flokken røre sig i denne Saga til Advarsel for Mænd og Aldre ei at tage Guds Naade forgæves.